

กระดิ่งงา **ปด** ดอก

ม่ายแล้วไง! ไครแคร์

ชนิตรนันท์

กระดังงา *บิด* ดอก

บทประพันธ์ : ชนิตร์นันท์

พิมพ์ครั้งที่ 1 : ธันวาคม 2557

วางจำหน่าย E-book : ธันวาคม 2560

ราคา E-book : 169 บาท

บรรณาธิการ : ชนิตร์นันท์

ออกแบบปก : ชนิตร์นันท์

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ

หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดไปเผยแพร่

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

คำนำนักเขียน

สวัสดีค่ะ เพื่อนนักอ่านทุกท่าน พบกับ ‘ต้อง’ อีกครั้งแล้ว
นะคะ กับนิยายรักร้อนแรงสไตล์ชนิตรนันท์ **#นิยายชนิตรนันท์**

“กระดังงาชัดดอก” เป็นนิยายที่เคยถูกตีพิมพ์เป็นรูปเล่ม
มาแล้วตั้งแต่ปี 2557 โดย สนพ.มายเลิฟ ถ้าเพื่อนๆ ท่านไหน
เคยอ่านแล้ว ไม่ต้องซื้อซ้ำนะคะ เพราะเนื้อหาดีในเหมือนเดิม
ทุกประการค่ะ

#กระดังงาชัดดอก เป็นเรื่องราวของ “สะบันงา” หญิงสาว
ที่ยอมเป็นเมียเศรษฐีแก่ เพียงเพราะต้องการไถ่ถอนที่ดินมรดกให้
กลับคืนมาเป็นของเธอ

ด้วยสถานะ **#แม่ม่าย** สามีตาย รวมทั้ง “สะบันงา” ที่
แปลว่า “ดอกกระดังงา” ทำให้เธอถูกหยามเหยียดจากบุคคลรอบ
ด้าน ถูกใส่ร้าย ระบายสิ่งสกปรกให้กับเธอ ต้องรบราฆ่าฟันลูกเลี้ยง
ที่คิดแย่งชิงสมบัติและหวังคลุมเธอ

เส้นทางสวนกุหลาบของสะบันงาช่างเต็มไปด้วยขวากหนาม
ไม่เว้นแม้แต่แม่ที่เชื่อคนอื่นมากกว่าลูกของตัวเอง

สะบันงาทำทุกหนทางเพื่อจะรักษาสวนกุหลาบแห่งความ
ทรงจำเอาไว้ ยอมแม้แต่ต้องกู้เงินจาก “ชยพล” และถูกเขาเก็บ
ดอกเบี้ยยจากเรือนร่างของเธอ ทว่าดอกเบี๋ยนั้นก็หอมหวานเสียจน
กุหลาบผลิบานในหัวใจของคนทั้งคู่

มาร่วมให้ “ชยพล” เก็บดอกเบี๋ย เอ้ย! มาร่วมเป็น
กำลังใจให้ “สะบันงา” ไปพร้อมๆ กันนะคะ

รับประกันว่าชยพลจะเก็บดอกเบี๋ย ตามจำนวนดอกของ
กุหลาบทั้งสิ้น คริคริ...

เพราะเรามีความรัก เราจึงมีจินตนาการ

ชนิตรนันท์

คำปรีย

เมื่อผู้หญิงปากร้ายมาเจอกับผู้ชายปากมอม สงคราม
น้ำลายจึงเกิดขึ้นในบัดดล แต่คงไม่ใช่แค่คำพูดเท่านั้นที่จะฟาดฟัน
เพราะมันต้องเหมารวมถึงปลายลิ้นที่จะทำหน้าที่ต่อสู้อย่างเต็มที่ ทั้งฟาดและ
ฟันกันอย่างไม่ลดละ

“สะบันงา อิศระพงษ์” แม่ฝ่ายสามีตายที่ได้รับมรดกเป็น
สวนกุหลาบร้าง เธอพยายามประคับประคองสวนกุหลาบให้เป็น
ดินขึ้นมาอีกครั้งท่ามกลางความไม่เห็นด้วยของแม่ แต่เพราะสวน
แห่งนี้เต็มไปด้วยความทรงจำที่มีค่าสำหรับเธอ เธอจึงต้องทำทุก
ทางให้มีความสุขที่มีค่ากลับคืนมาได้

แม่ต้องรบรากับ “รุจิเรข” ลูกติดของสามีเก่าที่ล่องลับ
และต้องพยายามหลีกเลี่ยง “รักษ” ลูกเลี้ยงหนุ่มที่คิดจะเคลมแม่
เลี้ยงสาว ทั้งต้องพยายามทำญาติดีกับเจ้าของสวนข้างเคียง เพื่อ
ศึกษาวิถีดูแลรักษาสวนกุหลาบเธอก็ต้องยอม

“ชยพล ชยาทิพย์” เจ้าของ “สวนกุหลาบปรีณเชส” หนุ่ม
หล่อคมเข้มสไลต์แซก ทำให้มีสาวน้อยสาวใหญ่เข้ามา
ทอดสะพานสานสัมพันธ์กับเขามากมาย แต่เขากลับติดใจ

แม่มายเจ้าของสวนเคียงข้างอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ถ้าไม่คิดที่ว่าเธอเป็นแม่มายเขาคงสนองความต้องการของตัวเองไปแล้ว เพราะโอกาสมีมาก ไ้อ้ที่จะไปกินของเหลือเดนต่อจากใครก็ไม่ใช่นิสัยของเขา ทั้งที่สะบันงาทำให้เขาร้อนรนทุกครั้งที่เข้าไปใกล้ก็ตาม

“ไม่นะ! อย่า... ได้โปรดเถอะอย่าทำอะไรฉัน... ฉันขอร้องล่ะ”

“อย่าผินตัวเองเลยสะบันงา คุณต้องการผม ลองดูสักครั้งจะเป็นไรไป ถือว่าคุณจ่ายดอกเบี้ยให้ผม ดอกเบี้ยที่จะทำให้คุณต้องร้องขอให้ผมเก็บแล้วเก็บอีก ปล่อยตัวปล่อยใจตามสบายครับ...”

กายแกร่งที่แนบชิดพร้อมฝ่ามือเคล้นคลึงเต้าอวบเริ่มร่ายมนตร์ให้สะบันงาทำตามเขาอย่างว่าง่าย ศีรษะเอนพักไปกับผนังโซฟา เมื่อฝ่ามือและปลายลิ้นของเขาเริ่มก่อกวนที่ยอดอกสีสวยพร้อมๆ กัน

“ปล่อยใจตามสบาย ร้องอย่างที่คุณอยากร้อง กรีดอย่างที่คุณอยากกรีด”

ปลายลิ้นวนอยู่ใต้ฐานอก สลับกับดิ่งดูดขบเม้มจนสะบันงาเกิดแรงตึงเครียดที่คอกไม้กลีบบางจนต้องบดเบียดหน้าขาเข้าหา

กันแน่น สะดุ้งสะท้านเปล่งเสียงเมื่อต้นขาถูกแยกออกพร้อมฝ่ามือ
ของเขาทาบทับปิดลงมา เมื่อปลายนิ้วร้อนชอกชอนลงสู่ยอดเกสร
สะบันงาก็ต้องแอ่นกายพร้อมเปล่งเสียงที่ไม่รู้ความหมายไปมา
อย่างระบับไม่อยู่

หน้าขาแยกออกจากกันอย่างไม่รู้ตัว สะบันงาแอ่นกายขึ้น
ทุกครั้งที่ปลายนิ้วร้อนกวาดต้อนในโพรงน้ำหวานไปมา เธอรำ
รjongไม่หยุด เปล่งเสียงไปมาอย่างไม่กลัวเหนียวเมื่อเขายิ่งเร่งเร้า
ปลายนิ้ว แต่ในขณะเดียวกันในเสียงนั้นก็ยังมีคำร้องห้ามให้หยุด
ได้หยุดหิดหัวใจเล่น ที่มาจนถึงขณะนี้เธอยังร้องห้ามราวกับเป็น
สาวบริสุทธิ์ที่ต้องแกล้งตั้งเพื่อเรียกราคาอยู่ตลอดเวลา หรือนี่จะ
คือกลยุทธ์ที่เธอใช้มัดใจผู้แกล้งและลูกเลี้ยงหนุ่ม

บทนำ

“สะบันงา อีสระพงษ์” นั้นแหละคือชื่อของฉัน คุณคงคิดว่าฉันเป็นผู้หญิงที่หน้าตาออกจะโบราณและค่อนข้างจะเรียบร้อยไว้ตัวไปไหมล่ะ... นั่นคุณคิดผิด เพราะถ้าคุณรู้ความหมายของคำว่า “สะบันงา” คุณจะมองฉันอีกแบบหนึ่ง

“สะบันงา” แปลว่า “ดอกกระดังงา” นั่นไง... ฉันคิดถูก แต่คุณรู้ความหมาย คุณก็มองฉันด้วยสายตาอีกแบบ คุณคิดว่าฉันต้องร่อนแรง เปลี่ยนผู้ขายเป็นว่าเล่นและอาจฟังคำว่า “แม่ม่าย” ให้อีกตำแหน่ง ตรงนี้ขอบอกว่าคุณคิดถูกเพียงข้อเดียว แต่มาเดากันว่าเรื่องอะไร หึหึหึ...

ตอนที่ 1

สมบัติของพ่อ

พื้นที่รกร้างกว้างไกลสุดสายตาที่เห็นอยู่นี้ยังคงมีเค้าของไร่หรือสวนบางอย่างให้พอมองออก เพราะแนวคันดินที่ถูกแต่งให้เป็นแปลงและไม้ค้ำกิ่งพันธุ์ที่ยังคงมีให้เห็นอยู่บ้างประปราย

แต่ก็คงไม่มีใครจะได้ว่าครั้งหนึ่ง ที่ดินแห่งนี้เคยสร้างพืชผลอะไรให้เจริญงอกงามและสร้างความภาคภูมิใจให้กับเจ้าของที่ดินไว้อย่างมากมายแค่ไหน เพราะสิ่งที่ปรากฏอยู่ในมโนภาพนี้ คงมีเพียงเธอคนเดียวที่จดจำได้เพราะนอกนั้นแล้วผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ ไม่ล้มหาย ก็ตายจาก หรือไม่ก็ไม่คิดว่าสถานที่แห่งนี้สำคัญอีกต่อไป

เด็กหญิงตัวน้อยในชุดกระโปรงสีชมพูยาวจรุกRAYกำลังวิ่งเล่นอยู่ในบริเวณแปลงกุหลาบ ขณะที่เหล่าคนงานกำลังช่วยกันตัดดอกกุหลาบที่สมบูรณ์เพื่อเตรียมจัดส่งไปยังร้านที่รับซื้อในตัวอำเภอ เด็กหญิงคุณจะมีความสุข ลังเกตได้จากใบหน้าที่เป็นรอยยิ้มและเสียงหัวเราะราวกับขบขันอะไรบางอย่างอยู่ตลอดเวลา

ใกล้กันนั้นชายวัยกลางคนหน้าตาละม้ายคล้ายกับเด็กหญิงกำลัง
กลับปามาหลังคนงาน เพื่อไม่ให้เด็กหญิงเห็น

แต่ดวงตากลมโตที่วาวขึ้นเมื่อเห็นคนเป็นพ่ออยู่ไม่ไกล
และกำลังเคลื่อนไหวใกล้เข้ามา ก็ทำให้ฝามือน้อยๆ ต้องปองปากกลืน
หัวเราะ เพราะเวลาจวนตัวแบบนี้ทำให้เด็กหญิงไม่รู้จะหันหนีไป
ทางไหน แต่เมื่อคนงานคนหนึ่งกวักมือเรียก เด็กหญิงก็ไม่รอช้า
กับตัวลงคลานงูๆ กับพื้นเพื่อไปหลบหลังคนงานคนนั้นให้เร็ว
ที่สุด

เสียงหัวเราะแว่วไล่กังวานไปทั้งสวน ไม่ว่าตรงจุดไหน
มุมไหน เด็กหญิงตัวน้อยไม่เคยว่างเว้นที่จะไปวิ่งเล่นเพื่อเป็น
กำลังใจให้กับพ่อ เป็นกำลังใจให้กับเหล่าคนงานได้ลงแรงลงใจ
กับกิ่งพันธุ์ดอกไม้ทั้งดงาม เพื่อให้สถานที่แห่งนี้ยังคงอบอุ่นไป
ด้วยความรัก

“คุณหนูครับ”

ใบหน้าแดงของหญิงสาววัย 25 ปี ผินตามเสียงเรียก
รอยยิ้มสดใสประดับอยู่บนใบหน้า ดวงตาพราวระยิบระยับมอง
ตอบกลับมาราวกับว่าก่อนหน้านี้ไม่เคยมีสิ่งใดให้เจ้าของเรือนร่าง

สูงโปร่งนี้ต้องซ่อนซ่อนหัวใจ และน้ำเสียงตอบรับของเธอก็ยังคง
กังวานใสแจ่มเช่นเมื่อ 6 ปีก่อนไม่เปลี่ยนแปลง

“จ๊ะ ลุงพงษ์”

“คุณหนูแนใจเหวอครับ”

“และอะไรที่ทำให้ลุงคิดว่าหนูไม่แนใจล่ะ”

“ก็...”

“เรื่องนั้นหนูจัดการเอง ลุงทำอย่างที่คุณต้องการก็พอแล้ว”

“ครับ แค่คุณหนูกลับมา ผมก็ดีใจจนน้ำตาจะไหลอยู่แล้ว
ครับ”

“หนูก็เหมือนกัน”

ใบหน้านางพินมองไปสุดสายตา ไม่อยากให้ความอ่อนแอ
และก้อนสั่นที่คล้ายจะปะทุขึ้นกลางหัวอก ทั้งที่ยังไม่มีน้ำตาให้
เห็นสักหยดนั้นแสดงอาการออกมาให้ใครได้เห็น แต่ได้กลับมา
ที่นี่อีกครั้ง และได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของที่นี่แต่เพียงผู้เดียวอย่างชอบ
ธรรม แค่ว่าต่อจากนี้เธอจะสามารถทำตามความฝันที่ตั้งใจไว้
ได้อย่างเต็มที่ และสิ่งที่หวังไว้ก็มีเพียงสิ่งเดียวคือจะต้องสำเร็จ
เท่านั้น

เพราะเงินที่มีทั้งหมดเธอจะนำมาลงแรงลงใจเพื่อฝัน “สวน
อ่อนรัก” สวนกุหลาบบนเนื้อที่ 50 ไร่นี้ให้กลับมามีชีวิตเหมือน
ดังเช่นเมื่อ 6 ปีก่อนให้จงได้ และไม่ว่าจะมีอุปสรรคใดๆ เธอก็
จะต้องผ่านไปให้ได้

คิด... คิด...

แค่เพียงคิด อุปสรรคแรกที่เธอบอกกับ “ลุงพงษ์” คนงาน
เก่าแก่ของพ่อว่าเธอจะจัดการเองก็เปิดเผยตัวตนจนได้ แต่เธอจะ
ไม่ยอมแพ้หรอก

“ลุงจะ ลุงไปเตรียมที่หนูบอกเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วง หนู
จัดการได้ทุกอย่าง” สะบั้นงาพยับพยับใบหน้ากับพงษ์ ว่าคนใน
สายนี้ไม่ใช่อื่นไกลแต่เป็นอุปสรรคยักษ์ของเธอ ซึ่งก็คือ “สินีนาก”
หรือ “แม่” ของเจอนั่นเอง

“คะแม่”

เสียงหวานส่งออกไปก่อนจะรีบเอาโทรศัพท์ที่ออกห่างจาก
ใบหูเมื่อเสียงจากคนต้นสายนั้นมันคือความกราดเกรี้ยวอย่างที่สุด
ซึ่งเธอก็คิดไว้อยู่แล้วแต่ไม่คิดว่าจะมากขนาดนี้ก็เท่านั้นเอง

“ยัยบี! นี่แกไม่ได้ฟังที่ฉันพูดเลยหรือไง ฉันห้ามไม่ให้แก
ไปยุ่งกับไอ้สวนลับปะรังเคนั้น แกไม่เชื่อฟังฉันเลยใช้มัย! แก

กลับมาเดี๋ยวนี้เลยนะ ถ้าแกยังคิดว่าฉันเป็นแม่ ยัยซี! แกไฉนที่ฉันพูดนี่ย!”

สินีนางแฉะเสียงลั่นใส่โทรศัพท์เมื่อคนจากบ้าน “รังสิ นิมิต” โทรมารายงานว่ “สะบันงา” ลูกสาวของเธอที่เกิดจากสามีเก่าผู้ล่วงลับกำลังเดินทางไปทำสวนที่ปากช่อง ทั้งที่เธออยากให้สะบันงาขายสวนร้างนั้นทิ้งไปเสีย แล้วเอาเงินมาใช้ให้สบายสมกับสิ่งที่ต้องแลกมา

สะบันงาไม่เพียงไม่ทำตาม แต่กลับรั้นจะพลิกพื้นที่ดินกร ร้างที่ครั้งหนึ่งเคยเป็น “สวนกุหลาบ” ให้กลับฟื้นคืนมาเหมือนเดิม ทั้งที่เธออยากจะฝังอดีตอันขมขื่น แต่สะบันงากลับเลือกที่จะชุคู้ยมันขึ้นมาอีกครั้ง

“ไฉนคะแม่ เสียงแม่ดังไปแปดกิโลแบบนี้ ถ้าบีไม่ได้ยินก็ หูหนวกแล้วละคะ”

สะบันงาตอบ ขณะดวงตาสวยหวานยังคงมองสำรวจจุดสวนที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเธออย่างชอบธรรม สองเท้าก้าวเดินไปตามทางที่ลุ่มพวงเอรามาโถงหน้าออกไวัรอเธอมา ตั้งแต่เธอโทรมาบอกข่าวดีให้ทราบเมื่อสัปดาห์ก่อน

มีอบอบบางแต่สำรวจต้นไม้ใบหญ้าข้างทาง รวากับสิ่งที่สัมผัสอยู่ตรงหน้านั้นรื่นรมย์นักทั้งที่เสียงของแม่นั้นน่าจะทำให้เธอขุ่นใจ แต่เธอกลับใจเย็นได้อย่างไม่น่าเชื่อ อาจเพราะสิ่งนี้แหละที่ทำให้เธอมีความสุขที่สุดและสามารถประคองชีวิตตลอด 6 ปีที่ผ่านมาได้

“ยัยบี แกไม่ต้องมาทำเป็นพุดดี แกรีบกลับมากองเทพฯเดี๋ยวนี้เลยนะ หัวเด็ดตีนขาดยังงั้นก็จะไม่ยอมให้แกไปทำไอ้สวนบ้าๆ นั้นอีกแม่ รีบกลับมากองเทพฯ ส่วนที่ดินนั้นเดี๋ยวฉันจะหาคนไปซื้อเอง แกไม่ต้องห่วง ทุกบาททุกสตางค์ฉันจะให้แกทั้งหมด นี่แกได้ยินที่ฉันพุดมั๊ย ยัยบี!”

สินีนาฏระงับอารมณ์ไม่อยู่เพราะเหมือนว่าเธอกำลังพุดอยู่คนเดียวเสียมากกว่า สะบั้นงาไม่อือไม่อาอะไรด้วยเลยสักนิด

“ได้ยินค่ะแม่”

เสียงเนือยๆ ไม่แสดงอารมณ์ว่าขุ่นมัว นอกจากเศร้าๆ นิดหน่อย ที่จนป่านนี้แล้วแม่อังยังไม่เข้าใจเธอ

“ดี เข้าใจที่ฉันพุดไข่มั๊ย” เสียงมีอำนาจถามย้ำให้แน่ใจ

“เข้าใจค่ะ”

“ดีมาก แก่นี่มันเป็นลูกที่ได้ตั้งใจฉันจริงๆ เลย เออ...
พรุ่งนี้ถ้าว่างก็มากินข้าวด้วยกันนะ น้องๆ เขาอยากเจอ”

น้องๆ ที่หมายถึงก็คือ ลูกชายฝาแฝดวัยเกือบ 10 ปีของ
เธอที่เกิดจากสามีใหม่ เพราะหลังจากเธอหย่าขาดกับ “อิฐ” พ่อ
ของสะบันงาเมื่อ 10 ปีก่อน เธอก็แต่งงานใหม่กับเจ้าของ
ร้านอาหารในกรุงเทพฯ

ใบหน้าแดงตามวัยยื่นออกมาได้หลังจากเครื่องเครียดมา
ตลอดทั้งช่วงวัน เพราะกว่าจะโทรศัพท์ติดต่อสะบันงาได้ก็ปาเข้า
ไปช่วงบ่าย แต่เมื่อรู้ว่าลูกสาวคนโตพูดายเธอก็เหมือนจะ
อารมณ์ดีขึ้นในทันที แต่ความดีใจก็อยู่ได้ไม่นานเมื่อ...

“ปีคงไปไม่ได้หรอกค่ะ”

สายตามุ่งมั่นทอดมองอาณาเขตที่ดินของเธอ หัวสมองนึก
วาดภาพว่าจะทำอะไรตรงไหนก่อนหน้า และไม่มีอะไรจะมาทำให้
เธอเปลี่ยนใจได้ แม้แต่แม่ก็ตาม

“ทำไมล่ะ น้องๆ บ่นคิดถึงพี่บี”

น้ำเสียงลั่นเล็กน้อย อาจเพราะกำลังได้รับความสะเทือน
ใจ หรือกำลังพบกับสิ่งที่ไม่ได้ตั้งใจ

“ปีจะยังไม่กลับกรุงเทพฯ ค่ะแม่ ปีจะอยู่ที่ บ้านของบี”